

de reiziger

de reiziger

Wim Hartlief

De reis

Waar stilte zich voegt

Krakeel verandert in mijmer

Waar raadsels worden ontrafeld

De dichter zijn bronnen vindt

Waar zinnen geen woorden te kort komen

De reiziger

Het ongeluk

Ik ging mijn vrouw halen, toen de kogeltrein met een flinke klap kantelde en ontspoorde. Ik kan mij niet herinneren wat er met mij gebeurde, maar nu lig ik op mijn rug in het gras en kijk naar de lucht terwijl het leven langzaam uit mijn lichaam sijpelt en het licht versombert. Hier, in het gras leeglopen omdat er een stuk glas of een stuk metaal mijn aorta heeft doorboord. Ik moet snel handelen, misschien kan ik mijn bewustzijn redden. Is dat mogelijk? Ik wring en draai en worstel en kom als een vlinder die uit zijn cocon ontsnapt vrij. Opgelucht, haal ik diep adem

en begin ik aan een reis waarvan ik veronderstel dat die gaat komen, maar ik aarzel. Ik ben een twijfelaar. Nooit zo doortastend als ik nu van mijzelf verlang. Mijn twijfel, mijn onrust, de rusteloze afweging is, misschien kan niet terug naar wie ik was en is het toch beter te wachten en mij neer te leggen bij wat het lot voor mij in petto heeft. Wie durft de wijsheid van mijn twijfel te ontkennen? Er is geen vriend die mij kan adviseren, er bestaan geen bronnen, bij mijn weten. Wie ik nu kan raadplegen over de richting die ik moet gaan? Maar ik heb niets te kiezen als ik bij bewustzijn wil blijven. Het lot heeft van mij een reiziger gemaakt. Dat moet ik accepteren als vaststaand. Dat ik mijn ogen dicht houd, belemmert mijn voortgang niet. Een rugwind stuwt me in een richting die blijkbaar voor mij is bepaald. Blijkbaar bezit ik nog gewicht en zintuigen. Dat stelt me enigszins gerust. Ik kijk om mij heen, ben ik de enige die op reis gaat?

Wat er aan vooraf ging.

Na vijf jaar werd Hedda opgehaald. Er werden bij ons geen kinderen geboren, dus ons huwelijk werd ontbonden. Zo zijn de regels. Hedda, huilde, zij was van mij gaan houden. Op de dag van ons afscheid was het moeilijk om haar te troosten. Met mijn zakdoek depte ik de tranen van haar wangen. Met een zucht liet zij mij los en bedankte mij voor de gelukkige jaren samen en wenste mij het allerbeste voor de toekomst, voordat zij bij de ongeduldige ambtenaren in het busje stapte. Na zes verdrietige maanden ging ik voor het beeldscherm zitten. Alleen zijn is voor mij een gruwel. Een alcoholverslaving ligt op de loer weet ik uit ervaring. Geroutineerd typte ik die bewuste avond mijn Burger Service Nummer in en haalde mijn data uit de cloud. Kopiëren en plakken. Zo eenvoudig ging dat. Mijn DNA-helix draaide over het scherm en zocht verbinding met andere helixen in het programma, *zoekt u een partner*. Strengen felle kleuren die over het scherm draaiden, soms een momentje in elkaar vlochten of gelijk botsten. Alsof zij schrokken en op de loop gingen. Na een paar minuten klonk schril het geluid

van een zoemer uit de luidsprekers en op het beeldscherm verscheen in signaalrood de woorden, *PERFECT MATCH*. De woorden dansten feestelijk van links naar rechts en weer terug, tot een grote groene knop het beeld vulde, die mij uitnodigde om deze match te accepteren, *EXCEPT...*, *EXCEPT...*, *EXCEPT...*, schreeuwde het in kapitalen, alsof ik niet in de gaten had wat de bedoeling was. Onze helixen kronkelden nog altijd in bonte kleuren in elkaar. Suggestiever kon haast niet. Beide helixen kreunden en hijgden en hun geluid vulde in high definition mijn kamer. Zij drukte iets sneller. Van binnen werd ik helemaal warm van opwinding en blijdschap, met een blos op de wangen keek ik naar het scherm. Zo snel had ik een perfect resultaat niet verwacht. Het bevestigde mijn keus om Het Brein de selectie te laten doen. Data kunnen zich niet vergissen, dat bleek opnieuw. Dit gebeurde precies een week geleden. Vandaag, zou ik mijn PERFECTE MATCH van Schiphol halen. Nog zie ik onze namen, die van haar en die van mij, door een gouden stralenkrans omlijst op het scherm staan.

Het besluit

Ik blijf staan en besluit mijn reis af te breken. Weggaan in stilte voelt toch niet goed. Ik moet terug. Het was geen uitstekend lichaam met bijzondere kwaliteiten. Maar het is mijn lichaam en het verdient mijn respect. Een beetje zweverig, ga ik terug naar de blauwe zwaailichten die in een halve kring bij het ongeluk staan opgesteld. Verplegers in gele pakken, beplakt met witte reflectiestrepen lopen af en aan met een volle of lege brancard. Sommige brancards worden met een laken afgedekt. Dat is wel duidelijk, hier zijn slachtoffers te betreuren. Bij andere brancards wordt een infuus in de lucht gehouden. Iets verderop zit een groepje gestrande passagiers beduusd naar de horizon te staren. De trein ligt nog altijd op zijn kant langs het talud met de wielen omhoog. Er is vast zwaar materiaal nodig om deze levenloze machine weer op zijn rails te zetten en het naar het dichtstbijzijnde station te rijden. Langs een sloot staan een rijtje knotwilgen. Het landschap oogt bewegingsloos en is in rust. Die knotwilgen waren mij niet opgevallen. Knotwilgen zijn een treurige soort, misbruikt door gewetenloze snoeiers steken